

nemlig har foreslaaet, at $\frac{7}{25}$ af Ydelser efter Kapitelstaksten for 1914 skulde kunne erlægges med $\frac{1}{25}$ hvert Aar i 7 Aar. Derved vilde Afgiftsyderne faa deres forøgede Byrde lagt over paa kommende Aar, i hvilke de maaske vil have lettere ved at bære den. Det har Venstre ikke villet være med til. Venstre har ganske vist forandret Landstingets intetsigende Forslag om at udsætte Betalingen til den 15. April til en Udsættelse til den 15. November. Men selv denne Udsættelse maa betragtes som intetsigende, og den kan i visse Tilfælde blive til Skade for Afgiftsyderne. Sagen er jo den, at adskillige af dem, der skal svare denne Afgift, kan være ringere stillede og mindre godt i Stand til at udrede den til Efteraaret end nu. Derom er der ingen, der ved noget. Vi maa haabe, at de ikke bliver ringere stillet, men Forholdene kan jo udvikle sig saaledes, at de til den Tid vil have vanskeligere ved at betale end nu.

Vi har endelig i § 5 i vort Mæglingssforslag foreslaaet, at Kapitelstakstberegningen helt bortfalder for de kommende Aar. Vi kan til næste Aar befinde os under lige saa vanskelige Forhold som nu, og det vil da være rimeligt, at man allerede nu tager Hensyn dertil og ændrer de Regler, hvorefter Kapitelstaksten fastsættes. Der er saa meget mere Grund til at gøre dette, som Venstre, ja selv Højre, har erkendt, at Beregningen efter Kapitelstakst er forældet, og at den i mange Tilfælde kommer til at virke uretfærdigt. Naar hertil kommer, at Venstre selv har stillet Forslag om helt at gaa bort fra Kapitelstakstberegningen, havde vi god Grund til at vente, at Venstre vilde være med til at forhandle om Kapiteltakstens Bortfalden; men det vilde Venstre ikke. Der var ikke Tale om, at Venstre vilde indlade sig paa en Realitetsbehandling af dette Spørgsmaal, skønt Venstres Landbrugsminister i Rigsdagssamlingen 1912—13 fremsatte et Lovforslag her i Tinget, hvorefter Afgifter i Ærter, Boghvede, Boghvedegryn, Smør, Flæsk og Honning, der skal betales med Penge efter de hidtil gældende Kapitelstakster, for Fremtiden skulde udredes med fikserede Pengebeløb. Forslaget var altsaa ganske overensstemmende, hvad Principet angaar, med vort Forslags § 5, og det fikserede Beløb skulde tilvejebringes efter en Gennemsnitstakst

beregnet efter Aarene 1888—1911 med Udskydelse af de to højeste og de to laveste Takster. Ærede Medlemmer vil se, at det er ganske den samme Tanke, som ligger til Grund for vort Forslag, men Venstre vilde ikke forhandle derom. Der var ikke Tale om, at man kunde opnaa nogen Forhandling med Venstre om at komme bort fra de uheldige Kapitelstakstberegninger.

Som Forholdene er nu, er der ikke nogen som helst Udsigt til, at der kan komme noget ud af Lovforslaget, og det maa jeg meget beklage. Jeg maa beklage, at alle Bestræbelser for at faa de høje Kapitelstakster nedsat har været forgæves. Der har været sagt mange smukke Ord om, at man skulde komme Afgiftsyderne til Hjælp, og været fremsat Beklagelse af, at mange havde overordentlig vanskeligt ved at betale o. s. v., o. s. v. Men derved er det blevet, og jeg maa udtale min Beklagelse af, at Venstre har forladt sit eget Forslag, pure forladt det, pure kasseret det, ladet det afvise i Landstinget for derefter at kunne løbe fra det her i Tinget. Som Forholdet er efter alle de Forhandlinger, der har været førte, maa jeg anbefale det høje Tings Medlemmer at stemme for Mindretallets Indstilling. Det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) sagde, at der var skabt en ekstraordinær Situation, og at det var et mærkeligt Forhold, vi staaar overfor. Det er det. Det er et ret ejendommeligt Forhold, at Venstre her i Folketinget efter nogle faa Ugers Forløb ganske afviser det Forslag, som det ærede Medlem fra Ringkøbing og hans Parti selv har været med til at fremsætte. Nu siger de ganske vist, at de har faaet Betæneligheder ved det: Betænelighederne med Hensyn til det retlige Grundlag er blevet større. Men der foreligger ikke Oplysninger, der kan give Anledning til større Betæneligheder i Dag end for 14 Dage eller 3 Uger siden. Da Venstre stillede sit Forslag, havde de ogsaa deres Betæneligheder, som man kan se af Indstillingen, men de frafaldt disse Betæneligheder af Hensyn til den overordentlige Situation og de ekstraordinære Forhold, vi lever under. De tog Hensyn dertil den Gang, men det gør de ikke nu. Nu møder de med et Forslag, der byder Afgiftsyderne en Henstand med Betalingen i nogle faa Maaneder, en Henstand, der ikke betyder nogen nævneværdig